

Sondag, 15 Maart 2026 – 4de Lydensondag**Skriflesing:** Rut 4:13–17**Tema:** God kan 'n gebroke storie herskryf.**Skriflesing****Rut 4:13–17**

¹³Boas het toe met Rut getrou en hy het gemeenskap met haar gehad. Die Here het haar swanger laat word, en Rut het 'n seuntjie in die wêreld gebring. ¹⁴Die vrouens sê toe vir Naomi: "Aan die Here kom die lof toe omdat Hy vandag vir jou 'n lossen gegee het. Mag die lossen se naam bekend wees in Israel, ¹⁵en mag hy vir jou vreugde bring en jou op jou oudag versorg. Jou skoondogter wat jou liefhet en wat vir jou meer werd is as sewe seuns, het hom in die wêreld gebring."

¹⁶Naomi het toe die seuntjie op haar skoot gevat en as haar eie aangeneem.

¹⁷Haar buurvrou het die seuntjie toe 'n naam gegee. Hulle het hom Obed genoem en gesê: "n Seun is vir Naomi gebore."

Obed was die voorvader van Dawid.

Johannes 5:24 - "Dit verseker Ek julle: Wie luister na wat Ek sê, en in Hom glo wat My gestuur het, het die ewige lewe."

PREEK**Broers en susters in onse Here Jesus Christus:****Inleiding**

Gemeente, die boek Rut open nie met 'n neutrale vertelling van feite nie; dit begin met 'n teologiese en eksistensiële ineenstorting. Wanneer ons die teks binnegaan, ontmoet ons 'n wêreld wat in die skadu van die Rigters-era lê – 'n tyd waarin elkeen gedoen het wat reg was in sy eie oë, en die verbondsverhouding met God op die spel gestaan het.

Die hongersnood in Betlehem, die "Huis van Brood", is nie toevallig nie. Dit is die eerste skerp aanduiding van 'n volk wat hul anker verloor het. In die Israelitiese verstaan was die landbouopbrengs die sigbare barometer van die verbond tussen Jahwe en sy volk. 'n Leë dorsvloer was dus nie bloot 'n ekonomiese krisis nie; dit was 'n aanklag teen 'n volk se afvalligheid. Die hemel, so het dit gelyk, het toegeklap.

In hierdie landskap van verlateheid vind ons Naomi. Haar verhaal is nie net een van persoonlike verlies nie, maar van totale ontworteling. Sy verloor haar man, Elimeleg, en haar twee seuns in die vreemde Moab. Vir 'n vrou in daardie patriargale samelewing was hierdie verliese die absolute vernietiging van haar sosiale en ekonomiese voetspoor. Sonder mans was sy 'n sosiale nul: sonder beskerming, sonder wettige status en sonder enige stem binne die stadspoorte. Sy was 'n menslike speelbal van omstandighede.

Wanneer sy uiteindelik na Betlehem terugkeer, is dit nie met 'n triomfantlike terugkeer nie, maar as 'n skadu van haarself. Haar woorde in Rut 1:20 is deurdrenk van pyn:

“Moenie my Naomi noem nie, noem my Mara, want die Almagtige het my baie bitterheid aangedoen.”

Hierdie “Mara”-moment is nie net 'n antieke herinnering nie; dit is 'n moderne realiteit. Ons ken die bitterheid wanneer die lewe ons die een hou na die ander toedien. Dit is die koue stilte in die huis nadat die egskedingsdokumente geteken is; dit is die oorverdowende leegheid van 'n bankrot besigheid waarvoor jy jare lank geswoeg het; dit is die onverstaanbare dood van 'n geliefde.

In daardie oomblikke vra ons dieselfde vraag as Naomi: Waar is U in hierdie dors? Ons kyk na die hemel, ons soek na 'n teken van God se teenwoordigheid, en alles wat ons kry, is 'n skrikwekkende, swyende leegheid. Waarom sou God so lank swyg terwyl ons lewens in duie stort?

Hierdie vraag laat ons in 'n benoude spanning. Ons is geneig om God se swye as afwesigheid te interpreteer. Ons dink dat as God werklik liefdevol was, Hy nie die weefgetou van ons lewens so gewelddadig sou skud nie. Maar hier lê die eerste teologiese ommekeer van die boek Rut: God se swye is nooit afwesigheid nie; dit is voorbereiding. God is nie passief nie; Hy is besig met die meesterlike weefwerk van ons verlossing in die skaduwees van ons alledaagse bestaan.

1. God werk stilweg, selfs wanneer ons dit nie kan sien nie

Dink aan 'n weefgetou. As jy aan die onderkant staan en na die drade kyk, sien jy net chaos. Jy sien die verstrengelde drade van verlies, die donker skering van armoede en die deurmekaar inslag van daaglikse oorlewing op Boas se lande. Dit lyk chaoties, rigtingloos en pynlik.

Maar van bo – vanuit God se perspektief – word elke draad met presisie geplaas.

Rut 4:13 vertel ons dat die Here vir Rut swangerskap gee. Dit is die klimaks van die verborge werk. God het deur Rut se getroue are-optel, deur Naomi se bitterheid en deur Boas se eerbare optrede 'n patroon van hoop gevleg wat ver bo hulle pyn uitstyg.

God se ingryping is selde 'n donderslag wat die hele wêreld skud; dit is die geduldige, volgehoue en dikwels onsigbare aksie van 'n Verbondsgod wat selfs in die dorste lande die oes laat voortspruit.

2. God bring verlossing deur sy lossier

Die tweede deurbraak in hierdie verhaal vind ons in die figuur van Boas, die “Go-el”.

Die Hebreeuse term “Go-el” vertaal ons dikwels as “lossier”, maar die juridiese betekenis is veel dieper. Die lossier was die bloedverwant met die verpligting om die familie-erfenis te red.

Wanneer Boas as lossier optree, doen hy egter iets wat die wet oorskry. Hy tree op met *hesed* – onverdiende, verbondstroue liefde. Hy koop nie net die land terug nie; hy koop die verhouding terug. Hy vereenselwig homself met die skande van die weduwee. Hy neem die bitterheid van Mara en vervang dit met die lewe van 'n kind.

Hierdie Obed, wie se naam “dienaar” of “aanbidder” beteken, is die fisiese bewys dat God die draad van die verlede nie afgesny het nie, maar dit in 'n nuwe toekoms ingeweef het. Obed is die brug wat die bitterheid van die verlede verbind met die koningskap van Dawid, en uiteindelik met die geboorte van Jesus Christus.

Hier sien ons die skaduagtige vooruitgang van die evangelie. Jesus is ons ware “Go-el”. Hy het nie net ons skuld betaal nie; Hy het Homself as die uiteindelijke losprys gegee om ons vanuit die “Mara”-bitterheid terug te koop in die familie van God.

Waar ons geen reg gehad het op lewe of hoop nie, het Hy gekom en ons in sy bloed gedoop. Die skakel is eksplisiet: soos Obed die herstel van 'n gebroke gesin in Betlehem gebring het, bring Christus die herstel van die ganse mensheid.

Hy is die Een wat die verstrooide drade van ons gebroke lewens neem en dit in die ewige tapyt van sy koninkryk inweef.

3. God se plan strek verder as wat ons kan sien

In vers 16 lees ons dat Naomi die kind neem en hom op haar skoot hou en vir hom sorg. Dit is 'n baie mooi en simboliese beeld. Dit beteken nie noodwendig dat sy die kind amptelik aangeneem het nie, maar dit wys dat hierdie kind 'n nuwe begin vir haar beteken.

Die vroue van die dorp gee die kind die naam Obed. Hierdie naam beteken “dienaar”. Hulle sê ook: “Daar is vir Naomi 'n seun gebore.”

En dan eindig die boek met 'n verrassende detail: Obed word die pa van Isai, en Isai word die pa van Dawid.

Hier sien ons die groter plan van God.

Vir Naomi en Rut was hierdie kind waarskynlik eenvoudig 'n seën vir hulle familie. Hulle kon nie weet dat hierdie kind deel sou wees van 'n baie groter storie nie. Uit hierdie familie sou koning Dawid gebore word, en eeue later sou uit dieselfde lyn Jesus Christus, die Messias, gebore word. Dit beteken dat die klein, gewone gebeure in hierdie verhaal deel was van God se groot verlossingsplan vir die wêreld.

Rut het waarskynlik nooit geweet hoe belangrik haar gehoorsaamheid sou wees nie. Sy het eenvoudig getrou gebly aan God en aan Naomi. Maar God het haar lewe gebruik op maniere wat sy nooit kon voorsien nie.

En dieselfde geld vir ons. Baie keer verstaan ons nie hoe ons lewens in God se groter plan inpas nie. Ons sien net die klein stukkie van die storie waarin ons leef.

Maar die boek Rut herinner ons dat God se plan baie verder strek as ons eie perspektief.

Slot

Wat beteken dit vir jou vandag?

Die oes is nie net 'n landbousimbool nie; dit is die konkrete belofte van God se voorsiening. As jy tans in jou "Mara"-moment is, moet jy weet: jou storie is nog nie klaar nie.

Daar is 'n goddelike doel met die are wat jy vandag optel, al voel dit asof jy net oorleef. Moenie moed opgee in die dorsvloer van jou lewe nie. Moenie toelaat dat die bitterheid jou sig vertroebel nie.

Die God wat die boesem van 'n verlate weduwee gevul het, is dieselfde God wat vandag in die stilte van jou pyn besig is om jou gebroke drade in sy ewige plan in te weef.

Jy word uitgedaag om getrou te wees in die klein dinge, soos Rut wat met toewyding are opgetel het sonder om die groter prentjie te ken. Sy het nie geweet van die koningslyn nie; sy het net geweet sy moet vandag opstaan en dien.

So moet jy ook lewe met die verwagting van die oes. Lewe wetende dat jou klein, alledaagse getrouheid deel is van 'n groter, koninklike geskiedenis wat in Christus sy vervulling vind.

Die stilte van God is nie die einde van jou verhaal nie; dit is die pouse voor die volgende beweging in sy simfonie van genade.

God is besig om te weef. Hou aan om te vertrou, hou aan om te dien, en berei jou voor vir die oes wat Hy in sy tyd sal laat opkom.

Want in Christus is die bitterheid nie die laaste woord nie; die laaste woord is die lewe, die oes, en die heerlikheid van God wat in ons gebrokenheid skyn.

Amen